

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ ΕΣΗΕΡΙΝΟΙ

Ὁ δίσκος ὁ διάπορος προσηγγίσει τῶν δούκων,
 Ἀφοῦ μὲ χεῖμαρρον φωτὸς ἰσότησις τὴν φύσιν.
 Καὶ ποῖν εἰσῆσι, πρὶν κρυθῆ ὀπισω τῶν ὀρέων,
 Ἐραφε θέλημα ἔμπλεων ἀγάπης, τελευταῖον,
 Ὡς ἱερατῆς, ὅστις ποῶν τὴν φίλην του ἀρίνει,
 Καὶ ἔλεμμα ἐν ἀναχωρῶν πρὸς ταύτην διευθύνει.

Εἰς παιδιὰ ἀπράσινον βεμβάζων, ὡς μονήρης;
 Πλῆθὺ τὸ θέμα ἄσκοπον μελαγχολίας πλήρης.
 Ἀπείρατος ἡ παιδιάς ἔμπρός μου ἔξαπλοῦται
 Καὶ μ' ὄρη μοιδοβόρα τριγυρῶ στεφανοῦται,
 Ἀπερ εἰς; νέρη κρύπτουσι πικρὰ τὴν κορυφὴν των
 Κ' ἐνδύονται τὴν σκιερὴν νοκτερινὴν στολὴν των.
 Ἐκεῖ, εἰς βύζα διαγυγῆς ὑπὸ ποικίλ; φιλόρας,
 Μακρὰν ἐλίσις εὐκαμπτος τῆς ἀργυρᾶς τουσπερας.
 Ἡ ἀτραπὸς ἐντὸς σπαρτῶν πρασίτων κρυπτομένη,
 Ουκιστοῦ ποιητοῦ τὰ θέμματα προμάνει.
 Ἐοχλάσει τὸ ἄροτρον, ἢ φιλεργὸς ἀξίνη,
 Τὸν ὄμον τώρα ἡσύχος τοῦ γεωργοῦ κερνέει.
 Μακρὰν ἀκούω ν' ἀντηγῆ ὁ κάδων τοῦ ποιμνίου
 Καὶ μετ' αὐτοῦ ἄσμα φαιδρὸν ἄφρόντιδος παιδίου.
 Ἐδὼ πλοῖσιον δυστυχῆς πηλὴν πεπλανημένον.
 Ἀρίνει φλόγγος λιγυροῦ εἰς φράκτικηκακρυμμένον.
 Ἐν ἄσμα ἢ παράπονον οἱ φλόγγοι του ἐκείνοι;
 Χαρὰ τὴν γλώσσάν του κινεῖ καὶ ψάλλει ἢ ἔδῳνη;

Παντοῦ ἐκθέτει γόησσα τὰ κάλλη της ἢ φύσις,
 Ἄλλ' ἢ ψυχῆ μου δὲν ποθεῖ τοιαύτας συγχιτισεῖς.
 Μοι φέρεῖ μετὰ δονισμοῦ ὁ ζέφυρος πενθίουου
 Τὸν ἦγον τοῦ ἔσπεριου σημάντρου τῆς ἐρήμου,
 Καὶ τῆς ὀρθακίεις ἢ φωνῆ, παρήγορος, αἰμύλλη,
 Τὴν προσοχὴν τῶν εὐσεβῶν καλεῖ ἐπὶ τὰ χεῖλη.
 Τοιούτων ἦγον ἄλλοτε ἀν' ἐτοῦ ν' ἀκούσω,
 Εὐθύς τὴν λύραν ἔδραμον ὀρμητικὸς νὰ κρούσω,
 Καὶ τώρα ἀδιάφορος περὰ καὶ μόλις θίγει
 Τὴν ἡσυχὴν καρδίαν μου, πλὴν δὲν τὴν κατανοῖ,
 Δὲν συγκινεῖ τὸ στήθος μου, καὶ δὲν τὸ ἐξογκάνει,
 Ὡς αὐρα, ἦτις τὰ νερά της λίμνης ρυτιδώνει.
 Ὅπου κοιμῶνται ἡσυχά, ἀλλὰ δὲν ἐξεγείρει
 Τὰ ὄργισμένα κύματα ἄφροῦ, καὶ λύσσης πλήρη.

Βεμβάζω... ἢ καρδιά μου ὡ πόσον μετεβλήθη!
 Πῶς; τίποτε δὲν συγκινεῖ τὰ νεκρωμένα στήθη;
 Παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς, καθ' ἂν μὲ συνεχίσει
 Τῶν ἄλλων τὸ μεδίσμα, τῶν ἄλλων ἢ ἔδῳνη,
 Τοῦ ἄστρου, ὅπερ ἀργυροῦν ἐκ τοῦ βουνοῦ προβάλλει
 Ὅτε τὴν νύκτα ἔρημος ἢ Φιλομήλια ψάλλει.
 Ὁ πόσον εἰς τὸ ἄσμα τῆς τὸ στήθος μου ὄγκουτο!
 Κ' ἐν ἄλλο ἄσμα - τὸ ἔδῳν - μ' ἐκείνου συνήνυτο.
 Τοτε συχνὰ πρὸς οὐρανὸν ὁ ἦλος τῆς φωνῆς μου
 Ἀνέβαινον ὡς ἄσμα τῆς νεαρᾶς ψυχῆς μου,
 Μ' ἠύρραινον τάνθη, μ' ἔθελον ὁ ἄφραξ ὁ ἄστος
 Κ' εἰς ταῦμά μου ἀνέβλυσε τὸ δάκρυ ἀνατίτως,
 Ὅποτε μὴ ἀκέψιας μου τὴν ἢ χαρὰ καὶ μόνη...
 Ποῦ εἶπε τώρα χαρωπὸ τοῦ ἐσπρᾶς μου χρόνος;
 Ποῦ εἶπε εὐτοχεῖς κερρὶ, κατ' οὓς μὲ συνεχίσει
 Τῶν ἄλλων τὸ μεδίσμα, τῶν ἄλλων ἢ ἔδῳνη;
 Ἄ; ἀρρυξὴ τὰ σαστεῖνὰ τῶν παρελθόντων βίθη
 Καὶ τῶσα δὲν μὲ συγκινεῖ, τὰ ἰδιὰ μου πᾶνη.
 Τυγρῶτα παραλίγα, πρὶν εἶτε νέος γίνομαι.
 Ὡς ἐρημνίσι; καλεῖται τὴν καρδίαν μου κλίνω.

Ἡ νάρκη μὲ κατέβαλεν, ὁ πικρὸς μὲ τρώγει,
 Καὶ μάτην μὲ παρηγοροῦν γλυκεῖς τῆς Μούσης
 (λόγοι.
 Δὲν ἔχει πλέον δι' ἐμὲ τὸ ἄσμα τῆς μαγίαν,
 Καὶ ἂν ἐγγίξω τὰς χορδὰς δὲν χέω μελωδίαν.

Μωρὸν παιδίον! διατὶ νὰ ὑψώθης τοσοῦτον,
 Ἀφοῦ δὲν εἶχες ἰδεῶν καὶ ἀσθημάτων πλοῦτον;
 Ἄν μὲ Ἰκάρου πτέρυγας εἰς οὐρανὸς ἀνέβης,
 Ἦν ἀφρευκτος ἢ πτώσις σου κί ὁ συρφετός τῆς
 [γλώττης.
 Ἦτο πλαστὴ ἢ πτησίς σου, κεῖρας ἢ εἰρηίς σου,
 Ὁ ἀστὴς καὶ ὁ στρυβνὸς δὲν ἵπτανται ἐξίσου.
 Μὴ ζῆται τώρα εὐπνευσιν εἰς φαντασίαν στείραν,
 Ἄφοῦ δὲν εἶχες ἄματα, ἀπόθεσε τὴν λύραν.

Θὰ πωπήσω δίκαιον! Τὴν λύραν μου ἢ ἀφήσω
 Καὶ μὲ παράκαρον σιγῆν τὰ χεῖλη μου θὰ κλείσω.
 Μὲ παραχόρδους ἰαχὰς, μὲ ἄσμα νοσταλέον
 Τὰ ὄτα τῶν ἀκροατῶν δὲν θὰ ταραξῶ πλέον.
 Θὰ παύσῃ φεῦ! διὰ παντὸς, ἢ λύρα μου νὰ ψάλλῃ
 Ὅτι συνήθως ἄρχονταὶ νὰ ψάλλωσιν εἰ ἄλλοι.
 Ἐνῶ εἰ ἄλλοι κρούουσι δάφνησταιρεῖς τὴν λύραν
 Τῆς ἀρμονίας τῆς ἐγὼ τὴν ἀποθέτω στείραν.

Πλὴν μὲ πονεῖ... τὴν λύραν μου ἀνέλαβον ὀπότῃ
 Αἱ σκέψεις ἐπετρώθησαν τῷ πνεύματός εἰ πρώτα,
 Ὅποτε ἦτο καταστῆ ἢ τῶς μαυρὴ ἀκμή.
 Κ' ἐστὸλιζεν ὁ ἔουλος τὰς παρῆλας ἀκμή.
 Τὴν ἐνθυμοῦμαι ὁ συμπαθῆς, πεφλημένη κόρη
 Αὐτῆ μοι ἔδιδε ζωὴν, αὐτῆ μὲ παρηγόρει.
 Ἐταυλοῖ ἐπὶ μ' ἀντηχοῦν εἰ προσφίλεις τῆς λόγῳ.
 Εἰς τὴν ἀνθόσπαρτον ἔδῳν αὐτῆ μ' ἔχεται γάγει.
 Ἐν τῆ τὴν καρδίαν μου εἰς συντριβὴν ἐκίνει,
 Φιλοστόργος ἀπέμασε τὸ δάκρυ μου ἐκείνη.
 Μαζὶ μ' αὐτὴν ἐβύνησα τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
 Ἡ Φιλομήλια πῶς ὀρνεῖ καὶ πῶς τὸ ῥοδὸν θάλλει.
 Μαζὶ μ' αὐτὴν ἰσπείσαιμον μὲ εἶλον ἀφριουμένον,
 Καὶ ἐβρῆνῆσταιμεν εἰς μνήμη περιλιμένον.
 Μαζὶ μ' αὐτὴν ἠγάπησα... νὰ τὴν ἀφήσω τώρα;
 Ὄμοι! τοιούτῳ χωρισμῷ εἶνε πικρὰ ἢ ὄρα!
 Ἀκμή εἰς τὰς χεῖράς μου, ἀκμή ἀπετὶ τῆ.
 Δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἰδῶ διὰ παντὸς δραπέτιν.

Δὲν ἔσχευ ἐῖς ἐρημόν, ἀμυώδη παραλίαν,
 Καθήμενον νὰ ἰδῆται ἔρῳτα νεανίαν;
 Σιγῶν, μὲ ὄμα εἰς τὴν γῆν βεμβῶν, προσηλωμένον
 Ἐν εἰς τὴν ἄμῳν δίσμα χαρῆσσαι περιλιμένον
 Τῶνομα τοῦτο τόχιστῃ ἢ αἰμος θὰ καλύψῃ,
 Μὲ φρόγανῃ ἢ ὑθάλασσα μετ' οὐ πολὺ θὰ κρυψῃ.
 Πλὴν δὲν προσέχει. Τὸν πλῆθῳ ἠδονικῆ ἀπάτη,
 Καὶ τῶνομα τὸ προσέχει ἀτίραχος χαράττει.
 Κελῶς αὐτὸς, οὕτω κ' ἐγὼ μ' ἐν ὀκειρον πλανώμαι.
 Ἀφήσατε, ἀφήσατε ἀκμή ν' ἀπατώμαι.

Ὅπου μὲ χρώματα στίλβναι στολίζεσαι ἢ φύσις,
 Ἐλεπό νὰ λήπῃ φωταῖνῃ μίᾳ μοσφῇ ἐπίσης.
 Λάμπαι ἐπὶ τινὰς στιγμάς καὶ ὄχρῳ καὶ σβύνει
 Μὲ τὰ ὄρατὰ χρώματα τῆς δύσεως ἢ ἐκείνη
 Ἐκεῖ πρὸς ἀνακορψίβιν συχνὰ τὸ θέλημα στρέφω,
 Ἐν μέσῳ τῶν πυριφλεγῶν τῆς δύσεως συννέπρω,
 Παρηγοροῦμαι πρὸς σιγῆν, καὶ λησμονῶ... κ' ἐλ-
 πίζω.
 Κ' ἐν ἄσμα ἄχρῳ, ἀσθενεῖς ἐνίστε τονίζω.